

Sygn. akt V U 420/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: ***SSO Barbara Odelska***

Protokolant: sekr.sądowy Magdalena Dygulska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2013r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z odwołania D. G.

od decyzji ***Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.***

z dnia 1 kwietnia 2011 r., znak (...)

o rentę

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Ubezpieczony D. G. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.z dnia 1 kwietnia 2011 roku, znak (...) domagał się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że stan jego zdrowia nie pozwala mu na podjęcie żadnej pracy, a oczekiwanie na operacje stawu biodrowego i kolanowego uzasadnia w jego ocenie prawo do renty.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc że po przeprowadzeniu badań lekarskich i analizie dokumentacji medycznej lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 6 grudnia 2010 roku oraz komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16 marca 2011 roku orzekli, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony D. G. , lat 49, urodzony (...), zawód wyuczony-mechanik obróbki skrawaniem, technik prawa i administracji zawód wykonywany poborca skarbowy, nie pracuje od 1999 roku, był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2001 roku do 30 czerwca 2008 roku z powodu naruszenia narządu ruchu.

Ubezpieczony legitymuje się orzeczeniem (...) do spraw orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 24 stycznia 2011 roku , którym zaliczono go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności .

W dniu 4 lipca 2008 roku ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty na dalszy okres.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 kwietnia 2010 roku , sygn. akt VU 1354/08 uchylono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.z dnia 21 października 2008 roku, znak (...), mocą które uznano ubezpieczonego za zdolnego do pracy do ponownego rozpoznania.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 6 grudnia 2010 roku rozpoznał u ubezpieczonego zmiany zwyrodnieniowe pourazowe biodra prawego i orzekł, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy, albowiem istniejąca dysfunkcja nie ogranicza zdolności do pracy.

Ubezpieczony wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS, która dodatkowo rozpoznała u ubezpieczonego reakcję adaptacyjną i obserwację w kierunku zaburzeń osobowości i orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Zaskarżoną decyzją odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dowód: akta rentowe: wniosek k.154, decyzja k.166-167, postanowienie SO K.200 , zaskarżona decyzja k.211 akta dokumentacji lekarskiej: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 6 grudnia 2010 roku k.141, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 16 marca 2011 roku k. 165-167, orzeczenie (...) k.4 akta sprawy

Sąd ustalając, czy stan zdrowia skarżącego świadczy o tym, że jest on niezdolny do pracy częściowo lub całkowicie z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych o specjalnościach: neurolog, ortopeda, reumatolog.

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia ortopedyczne tj. pourazowa choroba zwyrodnieniowa prawego stawu biodrowego, niestabilność prawego stawu kolanowego nie powodują u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Ubezpieczony posiada wykształcenie średnie i może pracować zgodnie ze swoimi kwalifikacjami. Oczekiwanie na planowany zabieg ortopedyczny nie ogranicza zdolności do pracy.

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia reumatologiczne pod postacią choroby zwyrodnieniowej stawów biodrowych z przewagą zmian po stronie prawej, stan po urazie prawego stawu biodrowego w 2000 roku, przebyta rekonstrukcja więzadeł stawu kolanowego prawego (po przebyłym urazie), również pozostają bez wpływu na zdolność do pracy. Ubezpieczony nie wymaga ze względu na swój stan zdrowia pracy w zakładzie pracy chronionej.

Choroba zwyrodnieniowa stawów biodrowych w aktualnym stanie jej zaawansowania nie upośledza jego funkcji w stopniu ograniczającym zdolność do pracy zgodnej z kwalifikacjami (technik administracji) . Przeciwwskazana jest jedynie ciężka praca fizyczna i dźwiganie ciężarów.

Stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia neurologiczne tj. padaczka typu (...)mal z rzadkimi napadami, przebyte uszkodzenie nerwu kulszowego prawego nie powodują u ubezpieczonego niezdolności do pracy.

Ubezpieczony nie leczy się z powodu padaczki, która przebiega z rzadkimi napadami nocnymi, nie przyjmuje leków. Schorzenie ogranicza jedynie pracę na wysokości, przy obsłudze maszyn i nie może prowadzić pojazdów mechanicznych. Aktualnie nie występują u ubezpieczonego cechy uszkodzenia nerwu kulszowego.

Dowód: opinia sądowo – lekarska z dnia 14 września 2011 roku k. 16-17 verte as, opinia sądowo – lekarska z dnia 28 sierpnia 2012 roku k. 65-66 verte as, aneks z dnia 13 listopada 2012 roku k.73 as, aneks z dnia 12 grudnia 2012 roku k.74 as, opinia sądowo – lekarska z dnia 25 stycznia 2013 roku k. 84 as

Na rozprawie w dniu 22 lutego ubezpieczony zakwestionował opinie biegłych i domagał się powołania nowego zespołu biegłych

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego D. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy częściowo lub całkowicie. Spełnianie przez ubezpieczonego pozostałych określonych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. 2009r., Nr 153, poz. 1227) nie było przez organ rentowy kwestionowane.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ustawy, który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 w/w ustawy).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści §6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe na powyższą okoliczność, dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii, ortopedii i reumatologii, czyli z zakresu który wyczerpuje wszelkie ustalone w postępowaniu dolegliwości i schorzenia ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy miał na względzie, że ustalenie stopnia i zaawansowania chorób, ocena ich wpływu na stan czynnościowy organizmu wymaga wiadomości specjalnych, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych (art. 278 k.p.c). Dodać należy, iż opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego, wtedy gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2000 r. I KKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Specyfika tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie ma wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje pierwszorzędne znaczenie, przy tej ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II KKN 1354/00, LEX nr 77046).

Z punktu widzenia neurologicznego, ortopedycznego i reumatologicznego D. G. nie jest niezdolny do pracy.

W opinii z dnia 14 września 2011 roku biegli ortopeda i reumatolog uznali, że stan zdrowia ubezpieczonego czyni go osobą zdolną do pracy zgodnie z kwalifikacjami, jednak z przeciwskazaniem do wykonywania ciężkich prac fizycznych i dźwigania ciężarów. Dwóch biegłych z zakresu neurologii w opinii z dnia 28 sierpnia 2012 roku (k. 65-66 as) i 25 stycznia 2013 roku (k. 84 as) podało, że nie stwierdzają u ubezpieczonego niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych. Paczka przebiega z rzadkimi, nocnymi napadami, a jej nasilenie jest na tyle mierne, że ubezpieczony nie leczy się z jej powodu, nie przyjmuje leków. Biorąc jednak jej występowanie dyskwalifikuje ubezpieczonego przy pracach przeciwskazaniem pracę na wysokości, przy obsłudze maszyn i prowadzeniu pojazdów mechanicznych.

Sąd podzielił pogląd wyrażony w wydanych przez biegłych opiniach, albowiem, w jego ocenie biegli wnikliwie ocenili stan zdrowia ubezpieczonego, po dokonaniu badań przedmiotowych oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia, w sposób jednoznaczny, czytelny i zgodny z wiedzą oraz doświadczeniem medycznym stwierdzili, że występujące u ubezpieczonego schorzenia nie powodują u niego niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy dokonał sprawdzenia przesłanek, którymi kierowali się biegli, jak i dokonał kontroli prawidłowości ich rozumowania. Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków nie budził zastrzeżeń Sądu i w połączeniu z kryterium zgodności z zasadami logiki, wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłych oraz podstaw teoretycznych opinii, wydane opinie należało uznać za przekonujący dowód w sprawie.

Sąd Okręgowy mając na uwadze treść opinii przeanalizował okres zatrudnienia i posiadane przez ubezpieczonego kwalifikacje zawodowe. Ocena niezdolności do pracy przebiega bowiem w płaszczyznach: medycznej, gdzie brany jest pod uwagę charakter i przebieg procesów chorobowych oraz ich wpływ na stan czynnościowy organizmu oraz socjalnej, na której uwzględnia się posiadane kwalifikacje, wiek, zawód, wykonywane czynności i warunki pracy oraz możliwość dalszego wykonywania pracy zarobkowej, a także możliwość przywrócenia zdolności do pracy przez leczenie i rehabilitację lub przekwalifikowanie zawodowe (zob. Wyrok SN z 10.06.1999r I UKN 675/98 OSNP 1000/16/624).

Sąd ustalił, że ubezpieczony posiada wykształcenie średnie. Zawodem wyuczonym jest mechanik obróbki skrawaniem. Ubezpieczony posiada także tytuł technika prawa i administracji i wykonywał zawód poborcy skarbowego. Częściowa niezdolność do pracy oznacza niezdolność do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Wyjaśnienie treści pojęcia pracy zgodnej poziomem posiadanych kwalifikacji wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (wiedzy i umiejętności faktycznych wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) wyrok SN z 14.03.2006r I UK 159/05 niepublikowany.

Przy ocenie niezdolności do pracy decydujące jest nie tylko utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu, ale brak rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu wyrok SN z 1.01.2007r II UK 156/06 OSNP 2008/3-4/45. Niezdolność do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia nie jest wystarczającą przesłanką nabycia prawa do renty, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia sprawności organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu - wyrok SA w Katowicach III Aua 1300/06 lex nr 339737.

W ocenie Sądu, można podzielić w całej rozciągłości opinie biegłych sądowych, co do rozpoznanych u ubezpieczonego schorzeń, jak i co do wniosków końcowych biegłych, którzy wskazując na przeciwwskazania do wykonywania przez ubezpieczonego ciężkiej pracy fizycznej i pracy na wysokości i przy maszynach w ruchu, stwierdzili, iż jest on osobą zdolną do pracy zgodnej z pozostałymi posiadanymi kwalifikacjami.

W ocenie Sądu na akceptację zasługuje stanowisko wyrażone w orzecznictwie, że „o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (...), - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.12.2001r. II UKN 113/00, OSNP 2002/14/343.

Sąd Okręgowy podziela także stanowisko Sądu Najwyższego - wyrok z dnia 4.08.1999 r. w sprawie I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807 SN - iż potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, jak również stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 19.03.1997r II UKN 45/97 9 OSNAPiUS nr 1 poz.24 z 1 998r, iż Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo „aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę”. Subiektywne odczucia ubezpieczonego nie stanowią dowodu w sprawie.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności, ani z urzędu, ani na wniosek do dopuszczenia kolejnego dowodu z opinii biegłych. Istnienie dolegliwości i konieczność ich leczenia nie powoduje jeszcze niezdolności do pracy w rozumieniu przepisu art.12. Musi ona bowiem powodować utratę zdolności do pracy zarobkowej, która w przypadku ubezpieczonego na tym etapie zaawansowania schorzeń nie wystąpiła. Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił z mocy art.217 § 2 kpc zgłoszony przez ubezpieczonego na rozprawie w dniu 22 lutego 2013 roku wniosek o powołanie kolejnych biegłych.

Podkreślenia wymaga, że o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy decyduje taki stopień nasilenia schorzeń, który obiektywnie - na podstawie opinii biegłych specjalistów, czyni osobę ubezpieczoną co najmniej częściowo niezdolną do pracy. Aktualnie stopień nasilenia rozpoznanych u D. G. schorzeń, takiego twierdzenia nie uzasadnia.

Nie mogą być zatem uwzględniane jedynie subiektywne odczucia ubezpieczonego, w którego ocenie zły stan zdrowia czyni go niezdolnym do pracy. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i nie nabył prawa do renty z mocy art. 57 tejże ustawy. W tym stanie rzeczy odwołanie ubezpieczonego należało uznać za bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴§1 kpc orzec jak w sentencji.